

Güner Bey'den Öğrendiklerim...

Prof. Dr. Emin Ergen

TMOK Sağlık ve Anti-Doping Komisyonu Başkanı, Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Spor Hekimliği Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

Okulu bitirip diplomayı aldığımızda bir taraftan mesleğinizi hemen uygulama heyecanını, diğer taraftan ise, sizi rahatsız eden yetersizlik hissini duyumsarsınız. Zamanla bazı şeyler yerli yerine oturur ve kısmen rahatlarsınız. Bu kez, güncel gelişmelerin ve bilgilerin hızla birikmesine karşılık sizin bunlara ulaşip özümsemeniz için zaman yetersizliği içinde kıvrınmaya başlarsınız. Eğer mesleğinizde ilerleme düşünceniz varsa treni kaçırmamak için çabalarsınız. Bu çabanızın yanı sıra biraz şansınız varsa karşınıza çıkan bilgili ve deneyimli kişiler önünüzü aydınlatacaktır ve hedefinize ulaşmada yardımcınız olacaktır. Zaten onlar, çaba harcayanların farkında olabilecek birikime sahip olduklarından sizin onları bulmanız gerekemeyebilir, onlar sizi bulacaklardır. Yola koyulduğunuzda yanınızdakileri, destekçilerinizi fark etmeyebilirsiniz. Anneniz ve babanız başta olmak üzere, öğretmenleriniz ve daha başka büyükleriniz size büyük emek vermişlerdir ve sizi belirli bir kıvama getirmişlerdir. Ancak, esas olarak kendi ayaklarınız üzerinde durmaya başladığınız zaman karşılaştığınız kimselerin doğru olması büyük önem taşır.

Benim Güner Bey ile tanışmam böyle bir döneme rastladı.

1988 yılında İngiltere'deki çalışmamın ardından İstanbul'a dönmüş ve ENKA Spor Kulübü'ndeki görevime devam ediyordum. Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi'nin yeni bir üyesiydim ve Rahmetli Sinan Edem'in önerisiyle Sağlık Komisyonu çalışmalarına davet edilmiştim. Güner Bey Komisyon Başkanımızdı. O sıralarda Hacettepe Üniversitesi'nde Doping Kontrol Merkezi kuruluş çalışmaları yapıyordu. Bir taraftan İstanbul'un Olimpiyat Oyunları ev sahipliği için adaylığı gündemdedeydi. Ayrıca Hacettepe Üniversitesi'nde bir Spor Yüksek Okulu kurulmasına katılmak için teklif almıştım. Çok heyecanlı ve üretken bir dönem beni bekliyordu. Kendimi çok çeşitli çalışma grupları içinde bulmuştum. Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü, Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi ve Üniversite çatısı altındaki bu çalışmalar oldukça yoğun bir mesai gerektiriyordu.

İşte bu dönemde, Güner Bey başkanlığını üstlendiği TMOK Sağlık Komisyonu ve daha sonra beni önererek çalışmalarına kattığı Avrupa Olimpiyat Komiteleri Sağlık Komisyonu toplantılarında çok şeyler kazandığımı düşünüyorum. Toplantı yönetme, hitap, konu paylaşımı, yazışma tekniği, raporlandırma, toplantı tutanağı hazırlama ve ilişkiler kurma aklıma gelebilecek en temel kazanımlarım oldu diyebilirim. Daha sonra beraber yaptığımız seyahatlerde sevgili eşi Fahire Hanım ile birlikte olması da benim hep gıpta ettiğim bir

şeydi ve ileride kendi eşimle beraber seyahat edebilme hayalleri kurmama yol açardı. Şimdi eşimle yaptığım her seyahatte bu anılar canlanıyor gözümde.

Daha sonra Güner Bey TMOK Sağlık Komisyonu başkanlığı görevini bıraktı ve komiteye başkanlığı benim üstlenmemi önerdi. Zamanı gelince sorumluluğu, görevi bırakabilmenin önemini ondan gördüğümü söyleyebilirim. Bu uygulamasını, görevi, yetiştirdiği birisine bırakabilmenin hazzı olarak hissediyorum. Ayrıca bu, bir vazgeçme eyleminden çok birini güven duyabilecek duruma getirip sorumluluk verme şeklinde de algılanabilir. Çünkü, üstlenilen görevlerde yapılan işleri daha ileriye götürebilme sorumluluğunun yattığı da bir gerçek.

Güner Bey'in vefat haberini bir Pazartesi sabahı gazetede okuduğumda onunla ilk tanışmamızın üzerinden neredeyse 20 yıl geçmiş olduğunu düşündüm. Ondan öğrenebileceğim daha çok şey olabilirdi. İstanbul'dan Ankara'ya geldikten sonra daha az görüşebiliyorduk. Sık olmasa da İstanbul'a gittiğimde kendilerini ziyaret ediyordum veya toplantılarda bir araya gelebiliyorduk. Vefatının üzerinden 10 gün kadar geçmişti ki gelen bir mektupla ondan öğrenebileceklerimizin henüz bitmediğini anladım. Mektup Türk Spor Vakfı'ndan geliyordu. Başkan Sayın Jerfi Fıratlı imzalı mektupta Güner Bey'in vasiyeti üzerine vefatından sonra kendisinden boşalan yönetim kurulu üyeliğine getirildiğim yazıyordu. Sadece hayattayken değil, vefatından sonra da Güner Bey bana bir şey öğretmiş oluyor: SORUMLULUK VERMEK VE SORUMLULUK ALMAK.

Yaşamımda yoluma ışık tutanlar oldu. Başta, Güner Bey ile tanışmadan bir yıl kadar önce kaybettiğim babam, üniversitede önce hocam sonra klinikte danışmanım olan Prof. Dr. Necati Akgün ve Hacettepe'de bana bir yüksek okul kuruculuğu sorumluluğunu veren Prof. Dr. Yüksel Bozer ile beraber Güner Bey'in gelişmemde çok derin izleri var.

Çok dar bir yazıda ve kelimelerin, edebi olmayan cümlelerin sınırlılığıyla aktarabildiğim bu düşüncelerin derinliklerinde kendisine büyük minnet duyduğum Güner Bey'in anısı önünde saygıyla eğiliyorum...